

онова книжовно наследство, което баща му остави. И тая висока задача синътъ изпълни блѣскаво — той не само не посрами баща си, чието име носи, но издигна неговото поетическо дѣло още по-високо. Скоро следъ завръщането си отъ Германия, Пенчо Славейковъ издаде две стихотворни сбирки „Епически пѣсни“ и „Блѣнове“, съ които се издигна като пръвъ поетъ въ новата българска литература и стана водачъ на младитѣ поети. Още въ Лайпцигъ той замисля и почва да работи надъ най-голѣмото си произведение „Кървава пѣсень“, въ която възпѣва подвизитѣ на юнацитѣ отъ Априлското въстание и героическата защита на Шипка отъ българскитѣ опълченци. Върху това произведение П. Славейковъ работи до края на живота си, безъ да успѣе да го завърши. То биде преведено на шведски езикъ и спечели голѣма слава на поета, както въ България, тъй и въ чужбина. Освенъ това Славейковъ написа и издаде други два много ценни труда „Сънъ за щастие“ и „На острова на блаженнитѣ“.

П. Славейковъ бѣ нѣколко време директоръ на Народния, театръ а следъ това стана директоръ на Народната библиотека. Уволненъ отъ тамъ и огорченъ отъ неприятелитѣ си, той напусна България и съ паричната помощ на близки хора се оттегли да живѣе въ мѣстността Брунате, до езерото Лаго де Комо (Италия). Но физическата неджгавостъ и огорчението, че е принуденъ да живѣе далечъ отъ родния

Пенчо Славейковъ
въ последни години.